

ARADI SZABÓ ISTVÁN VERSEI.

ÁLOM AZ ÖRÖK ÁLOMRÓL.

Nézd: az Este holtra-bágyad,
s megfogam a csendes Éj...
— Vétve már bús koldus-ágyad:
menj aludni. Menj, ne félj.

Ha jönnek is éji rémek,
álom is jön lassudan,
s elgyötört tested szívének
minden bújája elsuhan.

Könnyes szemeid lezárván,
melleden a két karod,
mélyen alszol, mint a márvány,
tested-lelked fél-halott.

Alszol, s szádon kivirul tán,
mi nem nyílt rajta soha,
gondok, bajok, kinok multán:
az Öröm szent mosolya,

mert azt álmodod: koporsó
a szűk koldus-nyoszolya,
e szép álmod az utolsó,
s nem ébredsz többé soha...

MAGYAR ÁLMOK ÁTKA.

Lelkembe mi sem hint derüt,
éj feketül ott mindenütt.

Éj, csillagtalan, holdtalan,
s ez éjnek ezer holtja van.

Ezer holt álom szendereg,
és str egy régi, szent gyerek,

ki ezer álom atyja volt,
s most gyermeke és fattya holt.

Ki magyar álmokat terem,
álma bölcsője cinterem,

s aki dalol, jaj, magyarul,
arra poklok éj-hava hull.

Lelkembe mi sem hint derüt,
éj feketül ott mindenütt...

A FÜST ÁLMA.

Száll a cigarettám füstje,
kékes-szürke szárnya reszket,
s a lány arany napsugárba
rajzol sok szép arabeszket.

Bizarr képeket pingálgat,
amint szállong, könnyű, légi,
s érzem: vágya, titkos álma,
mint a költők lelke: égi.

A füst tudja: a tűz szülte,
s testvére a forró fénynek,
s föl kell röpkölnie oda,
ahol tisztább tüzek égnek.

S a füst boldog, büszke szárnyon
felszárnnyal a szűz Magasba,
hol végtelen világok közt
a szent Fény az úr, a gazda.

Ó füstszárnyú, bús tűzlelkem,
akkor volnál boldog, büszke,
ha felszállnál Fény-Magasba,
mint a cigarettám füstje.

A MEGTALÁLT FEHÉRSÉG.

Lelkemben örök vágyként égett,
s akkor is, ha rossz, bűnös voltam,
esengve és sirva hajszoltam
valami nagy-nagy fehérséget.

Lihegve rohantam utána,
átal ezer szennyen, mocsáron,
és zokogtam: «Ó jaj, csak álom! . . .
Megfojt az Élet köde, árnya» . . .

— És egy nyári, szent csoda-esten
egy lány előtt, kit rég kerestem,
káprázattól hökkenne álltam,

az Öröm viharzott át rajtam,
s szédülten dadogta az ajkam:
— Megtaláltam! Ó megtaláltam . . .

NE ÁTKOZZ, MERT SZERETLEK!

Fekete sorsomba, amért befonódtál
piros, meleg szálnak,
síró-boldog szókkal, élve és halottan,
mindörökké áldlak.

Általad szépült meg kín-tüktől csúfított
életem szövöttje,
ezért nincsen senki olyan áldott, mint az
asszonyok között te.

Piros, szép sorsodba, ó jaj, befonódtam
bús, fekete szálnak,
s fölötted azóta mindétig csatognak
könnyes bánat-szárnyak.

Ezért a rettentő, akaratlan bűnért
kegyelmed esengem:
zokogó-bad szókkal, sem élve, se holtan
ne átkozz meg engem! . . .